

бжде забвлѣжено, и нистинктивно ѝ мушнѣ въ джеба на дрѣхата си... Па бързо и трескаво подхванѣ работата си, каквото да заглуши мчнителното чувство, което размири душата му...

— Отъ дѣ сега и тая Рада, въ тоя моментъ!... Защо ми пише тя и какво иска отъ мене?... Нѣма ли най-послѣ да видѣ борба, да срѣщнѣ смрътъ... та да се свърши всичко!...

Въ сѣщия мигъ между възстанниците произлѣзе нѣщо особено. Всички се натрупахѣ по насипитѣ на окопитѣ и назъртахѣ на истокъ.

Огняновъ дигнѣ глава и устреми сѣщо погледъ къмъ голитѣ рѣтове. Тамъ далегледнитѣ стражи давахѣ тревожни знакове. Тозъ часъ испрацѣхѣ нѣколко пушки тамъ — условенъ сигналъ, че е забвлѣженъ силенъ неприятель.

Скоро тѣ хванахѣ да отстѣпятъ на самъ бървишката, като викахѣ:

— Много, много турци!

Произлѣзе смущение въ укрѣплението. Бранителитѣ се зашурѣхѣ насамъ-нататѣкъ, поблѣднѣли.

— На мѣстата си! заповѣдамъ ви! изрева Огняновъ, като грабна мартинката си отъ купа, дѣто бѣхѣ сложени и другитѣ пушки.

Тоя викъ на Огнянова стрѣснѣ възстанниците и тѣ зехѣ да се настаняватъ въ ложементитѣ.

Въ критически минути куражътъ и присѣтствието на духа у одного магически дѣйствуватъ възъ массата и ѝ подчиняватъ. Тогава началникъ е оня, който поиска да бжде.

Пристигнахѣ, заморени, нѣколцина души отъ аванпостнитѣ стражи. Огняновъ ги посрѣшнѣ.

— Какво видѣхте?

— Турци! страшна еганъ иде насамъ... хиляда грѣбва да има... Пхтѣтъ е почернѣлъ отъ башибозуци...

Огняновъ имъ скимнѣ да млѣкнѣтъ.